

Příběhy našich sousedů

Josef Ruman

Autorský tým: Nela Blahutová, Matěj Sekanina, Petr Sekanina, Sylva Tománková. Marie Terezie Tomaščíková

Pedagogické vedení: Mgr. Hana Gabriš Syptáková

Pan Josef Ruman se 1. 7. 1931 v Křekově na Valašsku, dříve okres Valašské Klobouky, dnes okres Zlín. Dětství prožil na Valašsku, jejich chalupa byla poslední ve vsi, dědeček měl mlýn. Do roku 1946 navštěvoval obecnou školu ve Valašských Kloboukách. Po válce se s rodiči a pěti sourozenci přestěhoval na zemědělskou usedlost ve Velké Kraši. Od roku 1947 navštěvoval Gymnázium v Jeseníku. Vzpomíná, že v té době museli složit slavnostní přísahu na náměstí a do školy chodili v uniformách.

Od malička snil o tom, že bude pilot. Maminka si pro něj představovala kariéru kněze. Nestalo se ani jedno. Pan Ruman vystudoval Strojní průmyslovou školu automobilní. Po vojně, na kterou nastoupil v roce 1952 v Brně a dodnes na ni vzpomíná jako na nejlepší období v životě a kde si taky udělal řidičský průkaz, nastoupil v roce 1954 jako dopravce v Rudných dolech ve Zlatých Horách.

Geologický průzkum byl zahájen v roce 1953 a pan Ruman byl tedy u jeho úplných začátků. Byl zde zaměstnán dlouhých 42 let. Postupně se stal vedoucím dopravy a příprav cest v lese. Během let se podílel i na výstavbě Zlatých Hor – stavěl celnici, byl ředitelem Technických služeb.

Díky svému zaměstnání při geologickém průzkumu se seznámil se svoji manželkou, za kterou dojížděl až na Slovensko do města Krompachy. Manželky pocházela z věřící rodiny. I proto museli absolvovat dvojí svatební obřad. První svatba proběhla 5. 6. 1955 na Národním výboru ve Zlatých Horách, druhá na Slovensku v kostele. Ta ale u nás nebyla právoplatně uznávaná. V manželství se narodili dvě děti, syn a dcera. Oba dodnes žijí ve Zlatých Horách.

Protože si pan Ruman myslí, že pro život a pro práci je důležitá především praxe, trval na tom, aby se jeho syn a později i vnuk nejprve vyučili automechanikem a teprve potom si dodělali střední průmyslovou školu.

Již během vojny se panu Rumanovi zalíbilo jezdit autobusem, tomu se částečně věnoval jak při své profesi, tak ve volném čase, především v důchodu. Syn má autobusovou dopravu a pan Ruman mu velmi často vypomáhal. Vzpomíná na to, jak vozil děti ze základní školy na plavání a jezdil s nimi na školní výlety. Po zájezdech vozil i důchodce, a když se ve Zlatých Horách konal sjezd lékařů z celého světa, byl u toho i pan Ruman. Svůj koníček ukončil až v roce 2016. Dnes se velmi rád aktivně věnuje své zahrádce.

Jeho názor na život stojí za zamýšlení: „Každý lidský život a každé období má své plusy a minusy, jde jen o to, co v našem životě převládne, k čemu se přikloníme.“